

3 Δεκεμβρίου 2025

Ο Άγιος Γεώργιος της Τσερνίκας ο Βατοπαιδινός

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)





Γεννήθηκε το 1730 στην κωμόπολη Σαλίστσα Σιμπίου της Τρανσυλβανίας. Νέος θέλησε ν' αφιερώσει, τη ζωή του στον Χριστό. Οι διωγμοί των Ουνιτών κατά των Ορθοδόξων τον έκαναν να περάσει τα Καρπάθια όρη και να μεταβεί στη Μουντένια. Στο Βουκουρέστι συνάντησε ένα Έλληνα επίσκοπο και τον ακολούθησε στην Κωνσταντινούπολη.

Έμεινε μαζί του εκεί εν υπακοή τρία έτη. Επιθυμώντας ο ηλικιωμένος επίσκοπος να ησυχάσει μετέβη στην ιερά μονή Βατοπαιδίου. Τον ακολούθησε στην νέα του

εγκατάσταση και ο Γεώργιος. Ο επίσκοπος τον έκειρε μοναχό και τον χειροτόνησε διάκονο. Μετά μικρό διάστημα ο επίσκοπος ανεπαύθη εν Κυρίω στη μονή.

Αναζητώντας νέο πνευματικό οδηγό κατευθύνθηκε στη σκήτη του Προφήτου Ηλίου, όπου ασκήτευε ο όσιος Παΐσιος Βελιτσκόφσκυ. Ο στάρετς Παΐσιος το 1752 τον έκειρε μεγαλόσχημο μοναχό. Μετά διετία χειροτονήθηκε ιερέυς.

Το 1763, ακολουθώντας τον στάρετς Παΐσιο επιστρέφουν στη Μολδαβία, στη μονή Ντραγκομίρνα μαζί με 64 μοναχούς. Δώδεκα έτη έμεινε εκεί ως πνευματικός 350 μοναχών. Κατόπιν εγκαταστάθηκε στη μονή Σέκου, που είχε 200 μοναχούς. Θέλοντας να επιστρέψει στο Άγιον Όρος ο μητροπολίτης Ουγγροβλαχίας δεν του επέτρεψε. Κατόπιν θεοσημείας εξελέγη ηγούμενος της μονής Τσερνίκας και κατόπιν της μονής Καλνταρουσάνι.

Ως πνευματικός καθοδηγός των δύο αυτών μονών, που στις ήμερες του είχαν μεγάλη ακτινοβολία, απέκτησε πολυάριθμες και ασκητικές συνοδείες, τις οποίες διακυβερνούσε κατά το αγιορείτικο τυπικό. Το περίφημο τυπικό του συνέταξε το 1785, όταν αρρώστησε βαρεία, και σώζεται μέχρι σήμερα. Θεωρείται μεγάλος πατήρ και αναγεννητής του ρουμανικού μοναχισμού.

Ο όσιος Γεώργιος πήγε στην έρημη και φτωχή Τσερνίκα με δύο μαθητές και τους έφθασε 130, δημιουργώντας ένα περίφημο κοινόβιο. Διακρινόταν για την ασκητικότητά του, «τις γλυκύτερες από μέλι διδασκαλίες» του, την προόραση και διόραση, τα θαύματα που τελούσε όντας ακόμα στη ζωή. Με την προσευχή του και τη δύναμη του παραδείγματός του αναζωογόνησε τη μοναχική ζωή στη νότια Ρουμανία κατά την αγιορείτικη παράδοση. Μέχρι τον ερχομό του οσίου είχαν σχεδόν χαθεί τα κοινόβια στη χώρα αυτή. Ήταν σε όλους αγαπητός για την αγάπη και την απλότητά του και κυρίως για τους γλυκούς του λόγους, που μπορούσαν να βγάλουν δάκρυα κατανύξεως και μετανοίας και από πέτρινες καρδιές.

Πλησιάζοντας το τέλος του τοπρογνώρισε και συγκέντρωσε όλους τους μοναχούς του και τους ζήτησε συγχώρηση και τους συγχώρεσε όλους, λέγοντάς τους λόγους ωφέλιμους: «Τέκνα μου, όσο καιρό έζησα μαζί σας, άλλη φροντίδα δεν είχα, παρά πώς να σας προστατεύσω από όλα τα είδη των πληγών, σαν μερικά βρέφη που τα περιετύλιξα με την ξενιτεία. Και σάς εξυπνούσα να επιδιώκετε πάντοτε την πνευματική τελειότητα». Ανεπαύθη κατόπιν βαρείας ασθενείας στη μονή Τσερνίκα την Κυριακή 3 Δεκεμβρίου 1806.

Η Ιερά Σύνοδος της Ορθοδόξου Ρουμανικής Εκκλησίας στη συνεδρία της 20.11.2005 κατέταξε στο αγιολόγιο τον όσιο Γεώργιο. Ο πρώτος εορτασμός της μνήμης του τελέστηκε στην ιερά μονή Τσερνίκας στις 3.12.2005, μονή που

ανασύστησε εκ βάθρων ο όσιος, σ' ένα νησάκι κοντά στο Βουκουρέστι, όπου αναπαύονται τα τίμια και χαριτόβρυτα λείψανα του. Στις εκδηλώσεις προεξήρχε ο Μακαριώτατος Πατριάρχης Ρουμανίας κ. Θεόκτιστος και συμμετείχαν πολλοί αρχιερείς και πλήθος κόσμου.

Η μνήμη του τιμάται στις 3 Δεκεμβρίου και είναι άγνωστη στο Άγιον Όρος και τους ελληνικούς συναξαριστές.

Πηγή: Μοναχού Μωυσή Αγιορείτη, Βατοπαιδινό Συναξάρι, εκδ. Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου, σελ. 285-290.